

Posudek vedoucího diplomové práce Ondřeje Kourka: Hmotněprávní aspekty trestání právnických osob a podnikajících fyzických osob

Tak zvané správní delikty podnikatelů, jak jsou delikty obsažené v titulu někdy nazývány, jsou poměrně dosti častým námětem pro články v odborném tisku. Obvykle se v nich pojednává o jednotlivých problémech či konkrétní zákonné úpravě. Komplexní rozbor se objevují spíše jen sporadicky a právě o takový se pokusil diplomant. Dlužno zdůraznit, že se správně zaměřil pouze na jeden aspekt, totiž hmotněprávní stránku, čím se vyhnul nebezpečí, že sice postihne celou problematiku, ale spíše jen povrchně.

Je třeba předeslat, že jeho opravdu pečlivý přístup, což je patrné mezi jinými na obsáhlém přehledu judikatury, přinesl své ovoce.

Co nelze přehlédnout je vhodná systematika: jádrem práce je sledování jednotlivých znaků skutkové podstaty deliktů a jejich specifik, právě pokud jde o smíšené delikty, čemuž ovšem předchází vymezení pojmu správního deliktu a správní odpovědnosti. Dobře působí i zařazení byť stručného historického exkurzu a závěrečné zmínky o trestní odpovědnosti právnických osob.

Práce se samozřejmě opírá o literaturu a jak bylo již uvedeno, obsáhlou judikaturu, zejména Nejvyššího správního soudu, nicméně nejde tu o pouhou kompilaci tím méně již plagiát /shoda byla zjištěna v 6% materiálů obsažených na internetu/. Je zde řada zajímavých úvah autora, např. pokud jde o odpovědnost státu a zejména pak obsáhlou pasáž úvah de lege ferenda. Dobrou úroveň vykazuje práce rovněž po stránce stylistické, byť se občas autor nevyhnul drobným, spíše grafickým chybám /např. nestejně písmo v odkazech/.

Dále zmíněné připomínky mají povětšinou ráz námětů do diskuse při obhajobě. Za problémovou považují argumentaci o možném postihu podle § 6 zákona o přestupcích na str. 5. Zejména příklad týkající se stavebního zákona míří k něčemu zcela jinému.

Pokud se týče výhrad k uplatnění, resp. neuplatnění zákazu reformace in peius, ztotožňuji se s autorem, nicméně připomínám usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 880/88, které takovou změnu připouští s odkazem na fakt, že ji zákon nevyklučuje.

Na str. 24 autor zmiňuje vznik vysoké školy, právnícké osoby přímo ze zákona. Jde o zřejmý překlep, to totiž platí jen pro veřejné vysoké školy, nikoli soukromé.

Na str. 26 je citován již neplatný zákon o archivnictví z roku 1974.

Na str. 55 autor konstatuje, že trest zákazu činnosti lze uložit maximálně na dva roky. V oblasti smíšených správních deliktů žádná taková obecná hranice není stanovena.

Nerozumím konstatování na str. 74, že totiž případná sankce vždy dopadne na jednotlivé fyzické osoby. To platí u trestní odpovědnosti právnických osob, nikoli však u správních deliktů.

Celkově tedy hodnotím práci tak, že splňuje předpoklady kladené na tuto kvalifikační práci a doporučuji, aby byla připuštěna k obhajobě.

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

